

N:o 93.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 10 maj 1899.
 — — — — Andra Kammaren den 10 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, angående ordnandet af
 rättsförhållandena emellan kommuner och enskilde vid
 genomförande af stadsplaner m. m.*

(Lagutskottets utlåtande n:o 41)

Till Konungen.

Vid innevarande riksdag har enskild motionär väckt förslag angående ordnandet af rättsförhållandena emellan kommuner och enskilde vid genomförande af stadsplaner m. m.

Riksdagen har ansett omförmälda framställnings syfte förtjena synnerlig uppmärksamhet. Enligt hvad erfarenheten redan ådagalagt, äro med gällande lagstiftning väsentliga svårigheter förbundna med genomförandet af regleringar utaf gator, torg och allmänna platser i städer och dermed likstälda orter, och särskildt ur kostnadssynpunkt hafva dylika företag visat sig blifva för vederbörande kommuner i hög grad betungande. Riksdagen har ock, såsom motionären erinrat, med erkännande af den nuvarande lagstiftningens brister i angifna hänseende, sökt att härför råda bot, då Riks-

Bih. till Riksd. Prot. 1899. 10 Saml. 1 Afd. 1 Band. 20 Häft. (N:is 93—97). 1

dagen i skrifvelse till Eders Kongl. Maj:t den 9 maj 1884 anhöll om utarbetande och framläggande af förslag till lagbestämmelser i ämnet.

Mot det lagförslag, som i öfverensstämmelse med Riksdagens uttalade önskan utarbetades af en för ändamålet särskildt tillsatt komité, rigtades visserligen vid dess granskning inför högsta domstolen ganska väsentliga anmärkningar, och två af de i granskningen deltagande justitieråden afstyrkte helt och hållet, att komitéförslaget skulle läggas till grund för någon proposition till Riksdagen — något, som ej heller blef fallet —; men dessa omständigheter, huru beaktansvärda de än äro, kunna ej tillmätas sådan betydelse, att i följd deraf lösningen af den fråga, Riksdagen för utredning öfverlemnad till Eders Kongl. Maj:t, måste betraktas vara för längre framtid undanskjuten. Behovvet af en sådan lösning gör sig också allt fortfarande och för hvarje år i förökad grad gällande, allt eftersom den nuvarande lagstiftningens brister i praktiken oftare och skarpare framträda.

Hvad angår sättet för frågans lösning, är Riksdagen visserligen af den tanken, att det ej bör ifrågasättas att återupptaga ofvanberörda komitéförslag, då mot detsamma i väsentliga delar framstälts välgrundade anmärkningar; men Riksdagen vill dock uttala sin anslutning till sjelfva hufvudtanken i komitéförslaget, att utvidga tomtegares skyldighet att bidra till gatureglerings genomförande. Äfven om förslaget i detta hänseende må anses hafva gått för långt, torde dock stå fast, att lagändring i sådan rigtning, som komitéförslaget angaf, måste vidtagas för undanrödjande af de med nuvarande lagstiftning förenade olägenheter. Ganska mycket skulle vara vunnet redan derigenom, att i expropriations-förordningen intoges bestämmelse derom, att, då del af tomt för gatureglerings genomförande måste exproprieras, hänsyn finge vid ersättningens bestämmande tagas till den fördel, tomtegaren hade att af regleringen påräkna, samt genom stadgande om rättighet för kommunen att vid expropriation för gaturegleringar lemna vederbörande tomtegare i vederlag jord inom det område, som af gaturegleringen beröres.

Frågan, huru långt man härutinnan lämpligen bör gå, och genom hvilka bestämmelser i öfrigt de hufvudsakliga bristerna i den nuvarande lagstiftningen må kunna undanröjas, är emellertid af den omfattning, att Riksdagen ansett hvarken lämpligt eller möjligt att för det närvarande ingå i närmare bedömande af dess särskilda detaljer, utan torde ändamålet bäst främjas genom att, utan på förhand gifven begränsning, öfverlemna frågan i dess helhet till Eders Kongl. Maj:ts ompröfning.

Riksdagen får alltså anhålla, det Eders Kongl. Maj:t tacktes låta

utarbete och för Riksdagen framlägga förslag till lagbestämmelser för ordnande af de rättsförhållanden, som uppstå mellan kommunerna och enskilde i följd af fastställande af planer för eller vid utförande af beslut om reglering af gator, torg eller allmänna platser i stad, köping eller å annan ort, för hvars bebyggande stadganden, lika med de för stad gällande, anses böra på grund af befolkningens täthet tillämpas.

Stockholm den 10 maj 1899.

Med undersätlig vördnad.
